

ETERNITY VILLAGE

by PACHARA PIYASONGSOOT

พชร ปัยทรงสุทธิ์

จากการวิเคราะห์ความเชี่ยวชาญสู่หน้าบันนัจฉันรับทักท้วง

ภูมิทัศน์จิตกรรมเชิงการเมืองและสังคมแห่งความเหลือมล้า

ขณะที่กำลังเขียนต้นฉบับให้กับผลงานจิตกรรมชุดหนึ่งกับนิจนิรันดร์ของ พชร ปัยทรงสุทธิ์ นั้น ผู้คนบนโลกทั้งสองด้านประ山坡ะตากรอมกับโรคท่าดำเนินอดหรือ Covid19 ที่กำลังอาละวาดฟ้าฟ้าในลีนกิจชีวิตของผู้คนนับแสนๆ ผลกระทบบันทึกหน่วยให้กลุ่มวงศ์จากโรคทำทำปอดครั้งนี้เริ่มมาตั้งแต่ปลายปี 2562 แต่ไม่มีประเทศไทยหนะหนักในสัญญาณเตือนภัยที่คืบลานรุกໄลามาไปที่ละอาณาเขตของประเทศทั่วโลก เริ่มมาจากเมืองอุซเบกี จีนแผ่นดินใหญ่ แผ่ขยายอกไปอย่างรวดเร็วราวกับไฟบรรลัยกัลป์เมืองลังโภ โศกนาฏกรรมโรคทำดำเนินอดหนักหน่วงขึ้นเรื่อยๆ ตั้งแต่เดือนมีนาคม 2563 เป็นต้นมาและไม่มีที่ทำว่าจะหยุดการแพร่เชื้อไปได้เช่นใดๆ ลึกสิ่งที่ตามมา กับโรคทำดำเนินอดก็คือ พลังงานจากการควบคุมจากรัฐที่รุกคืบขยายกลไกการควบคุมประชาชนให้หัวดูดเผ่ากับการโฆษณาถึงภัยอันตรายจากโรคร้ายจนเกินเหตุ

สภากาชาด สังคม วิถีชีวิตการดำเนินอยู่ของผู้คนต่างตกลอยู่ในสภากาชาด ความสับสนอลหม่านเกิดขึ้นทุกที่ย่อมย่านปานอสูญยาตราด้วยทางบกโดยที่ยังไม่ทันตั้งตัว ถึงไม่ยังไม่ยังไม่มีสัญญาณใดๆ ว่าโรคทำดำเนินอดจะห่างหายไปจากผู้คน มีหน้าที่พิษทางเศรษฐกิจ สังคมที่พังพินาศยิ่งกระหน่ำเข้าตามประชานคนซึ่นล่างเทบจะเงหัวไม่ขึ้น

ภาพแห่งชีวิตที่มีสีสัน วันคืนที่รื่นรมย์เมื่อปีก่อนๆ นั้นหายที่หวานคืนให้เห็น ทุกครั้งคราวที่หายนั้นความมีมาล้มโลง ผู้ที่ประสบเคราะห์กรรมอันดับต้นๆ ก็คือประชาชนคนรากหญ้าที่ไม่มีสิทธิหรือหลักประกันใดๆ ในสังคมแห่งการบริโภคแಡกคู่นั้นที่จำเป็นต้องมีทรัพย์สินเงินทองเป็นภาระค้ำจุนต้นทุนชีวิต แต่สำหรับประชาชนคนสามัญซึ่นนั้นนอกจากแรงกาย พลังแรงงานที่ติดตัวเพื่อทำงานแลกเงินให้มีชีวิตอยู่วันต่อวัน นอกนั้นคือไม่มีอะไรที่จะเป็นหลักประกันให้มีลมหายใจต่อไปได้

ภาระอันหนักอึ้งที่แสนมีดมอนการในยามที่การหยิบยื่นช่วยเหลือกล้ายเป็นการให้ทาน ความเป็นมนุษย์ถูกลดทอนเหลือเพียงแรงงานส่วนเกินของระบบอันแสนสามัคคิทั้งจากกลไกของรัฐและวิถีชนชั้นสวะของทุนบริโภคที่ถูกหยิบยื่นให้โดยไม่มีเงื่อนไข การต่อรอง การพลัดที่นาคาที่อยู่เพื่อมาแสวงหาทรัพย์สินจากการขายแรงงานราคากูกู

จึงเป็นทางเลือกบังคับอย่างไรตัวตนเสมอหนึ่งคุณค่ารากคานที่รั่วไหลกับไม่มีชีวิต กลาโหมคือพื้นที่ของแคนสันรยาที่มิอาจนับวันหรือไม่ยานยาของด้วยได้ ไม่มีพื้นที่ให้ครอบครองใดๆ ผู้คนนับแสนๆ มีเรื่องร่างเสื่อมลงดั่งวัตถุที่ริเรียงยีดเห็นี่วัลลย์เครวัค ว่างอยู่กลางเวลาที่ห่วงแสงก่ออันอัดพื้นพิภพที่ปูด้วยหนามอันแหลมคม จะเหยียบย่างกีกากที่จะยองเดินพะรำปะรำมีเจ้าของ จะส่องมองวันเวลาที่คลาดเคลื่อนเลื่อนลอย เพราะแรงงานถูกดูกลืนไปกับหลุมคำแหงทุนบริโภค เหลือแต่ท่อกสลดที่หล่นหลั่งจากปลายขอบฟ้าและชายนาอันไกลโพ้น ซึ่งก็มีรู้ว่าเป็นดินแดนของผู้ใด!!!

ส่าส์ตัวโรคทำดำเนินอดได้สมผasanพันธุ์กับอำนาจและกลไกของรัฐ กล้ายมาเป็น State Politics Covid19 ที่นำพรั่นพรึงอย่างวัวอิ่งกว่าความเป็นเชื้อโรคหลายร้อยเท่า ความเป็นปกติของประชาชนคนสามัญซึ่นถูกกักตัว และหน่วยหนี้ไว้กับความยากจนขั้นแคน ทางที่ไร้ติด หนีสินและห่วงโซ่ทางเศรษฐกิจ ความเหลือมล้าทางการเมืองวัฒนธรรมทางแต้เด็ก ระเบิดโรคทำดำเนินอดมาล่มในปี 2563 ได้ตอกย้ำความเป็นกลาโหมแห่งแคนสันรยา (Twilight Zone) และดินแดนไร้คน ประชาชนพลัดถิ่น (No Man's Land) ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ความชัดเจนในสภากาชาด Twilight Zone และ No Man's Land จะค่อยๆ เพยกายของตนออกมายในยามที่ประชาชนคนสามัญกำลังถูกกล่อมประสาทด้วยเชื้อโรคการเมืองห่าดำเนินอด Covid19 เต็มไปด้วยความหลอกลวง ความกลัว การกัดตัวหักทางกายภาพและจิตวิญญาณ อันเป็นการลงทันทีทางชีวภาพและกายภาพในยามที่ผู้คนต่างรอยแรงและน่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่าการเผชิญโรคระบาดด้วยซ้ำ

ในห้วงอารมณ์ความรู้สึกของแคนสันรยาและดินแดนไร้คน ประชาชนพลัดถิ่นนั้น ใช่ว่าสำนักและอารมณ์นั้นเพียงจะอุปถือกำเนิด ทว่าสภากาชาดเวลาและไร้คนดินนั้นได้รุ่มเร้ามาตั้งแต่การก่อตั้งรัฐสมัยใหม่ อันเป็นสมัยใหม่ที่รวมศูนย์อยู่ภายใต้อำนาจและกลไกของรัฐที่เข้ามารครอบครองอธิปไตยแห่งชีวภาพและกายภาพของประชาชน ยิ่งความสมัย (ใหม่) เพิ่มเทวคุณมากขึ้นเรื่อยๆ สถานะขอรับปัตตี้ในเรื่องแรงและจิตวิญญาณแห่งปัจจัยคือสิ่งดันนอยลั่นไปทุกขณะ ดังเช่นที่เห็นและเป็นอยู่ในปัจจุบันกานนี้ ที่เพลเมืองแห่งรัฐจัดตั้งถูกควบคุมด้วยบางรัฐและรหัสดิจิทัล ไม่เข่นนั้นแล้วความเป็นตัวตนและสถานะความเป็นคนในปริมณฑลแห่งรัฐก็จัดหายไปอย่างไรร่องรอย

ผลงานภูมิทัศน์จิตรกรรมของ พชร ปิยะทรงสุทธิ์ ได้ปลดปล่อยและนำเสนอทักษิณภูมิของผู้คนในแคนดินสันรยาและดินไร้คุณ ประชาชนพลัดถิ่นอย่างชัดเจนที่สุด อันเป็นความจำเพ็งที่ในกระบวนการฐานนักปฏิบัติการทางศิลปะที่ต้องการสำรวจประวัติศาสตร์ความคิดของบริบทที่เกิดเหตุ (การณ์) เพื่อนำประกอบร่างผลงานภูมิทัศน์ทางจิตรกรรมที่สะท้อนแนวคิดพื้นภูมิทางการเมืองและสังคมในฐานะบริบทของปะกงของภาพเขียน ดังจะเห็นในกระบวนการปฏิบัติงานของเขาราในชุดภูมิทัศน์จิตรกรรม “ก้ายวิภาคแห่งความเมี่ยง(2561)” โดยที่นักปฏิบัติการทางศิลปะคนนี้ได้ยันรอยหลัก กิโลเมตรไปที่บ้านนาบัว ตำบลโคกหินแขวงอำเภอเรณูนคร จังหวัดนครพนม เพื่อไปศึกษาข้อมูลจากนักปฏิบัติของประชาชนในยุคสมัยเมียนที่รัฐบาลต่อสู้ปราบปรามคอมมิวนิสต์และเขตงานบ้านนาบัวกือพื้นที่สีแดงในช่วงทศวรรษ 2500 ที่สำคัญ ณ ชายป่าบ้านนาบัวแห่งนี้คือจุดประเทศไทยเสียงปืนแตก อันเป็นสัญญาณการสู้รบทั่วไป อาชุก เมื่อวันที่ 7 สิงหาคม พ.ศ. 2508

จากเรื่องราวคำบอกเล่าของเหล่านักกรนาบัวและการสำรวจค้นคว้าพื้นที่สำคัญทางประวัติศาสตร์ของสมรภูมิ สามารถนำมาเปลี่ยนความและตีความสู่การทำางานเชิงจิตรกรรมจำนวน 5 ชิ้น อันเป็นภาพเขียนเชิงภูมิทัศน์ทางการเมืองที่สำรวจจากประวัติศาสตร์ที่ไม่ได้บันทึก แต่เป็นนัยบริบททางประวัติศาสตร์จากคำบอกเล่าของผู้ที่อยู่ในสมรภูมิการสู้รบที่รอดชีวิตมาถึงวันนี้

ภาพเขียนภูมิทัศน์จิตรกรรมของ พชร ปิยะทรงสุทธิ์ จึงไม่ใช่ภาพทิวทัศน์ที่มีสีสันสวยงามประดับประดาห้องแต่เป็นคือภาพภูมิทัศน์ทางการเมืองที่เต็มไปด้วยชีวิต เลือดเนื้อจิตวิญญาณของสามัญชนที่ถูกกดขี่ข่มเหงจากกลไกอำนาจที่รัฐที่ไม่เป็นธรรม ภาพเขียนชุดก้ายวิภาคแห่งความเมี่ยง จึงเป็นหมวดหมาของภาพภูมิทัศน์จิตรกรรมร่วมสมัยที่เต็มไปด้วยร่องรอยของด้วบท ที่เต็มพ้นด้วยชีวิตของสามัญชนกับกลไกอำนาจที่รัฐอันเข้มแข็ง แม้จะไม่รู้ว่าจะตากرمของวันพรุ่งนี้เป็นเช่นไร แต่หัวใจบุนิสัยบ้อมต่อความอยุติธรรมบรรณาการอย่างแน่นอน

การเชื่อมโยงบริบททางประวัติศาสตร์ของผู้ไร้เสียงเพื่อนำเสนอต่อความเคลื่อนไหวในวงการศิลปะร่วมสมัยในยุคหนึ่นนี้เป็นไปอย่างแสนเข็ญ ศิลปินนักปฏิบัติการศิลปะน้อยคนที่จะกล้าหาญและเชื่อมั่นในพลวัตของตนในการที่จะหยิบจับประเด็นกรีดเล็กๆ ที่รัฐทำให้แตกเป็นเสียงๆ หรือพยายามที่จะกลบลบล็ิ้ง เพื่อสร้างชุดความทรงจำใหม่

Tale from Communist, 2018
Oil on canvas, 120 x 180 cm

The Sound of Silence, 2018
Oil on canvas, 140 x 250 cm

Host, 2018

Oil on canvas, 110 x 180 cm

No Happiness Other than Serenity, 2018

Oil on canvas, 80 x 120 cm

ในประวัติศาสตร์ แต่สำหรับพชรนั้นได้สร้างมนต์เสน่ห์ของความหมายใหม่ให้กับวงการศิลปะร่วมสมัยโดยเฉพาะภูมิทัศน์จิตกรรมเชิงการเมืองและสังคมได้อย่างแยบยล ด้วยกลิ่นที่ต่อเนื่องเหมือนการต่อขึ้นจี๊กซอว์และสร้างปมปริศนาไว้กับการวางแผนงवัตถุ เชื่อมโยงเรื่องราวและขัดแกร่งหัส สัญญาต่างๆ ด้วยสีที่เลื่อมพราย

พชร สร้างความเชื่อมั่นและความมั่นใจให้กับสายตาของผู้ดูเพื่อไม่ให้หลุดจากปูดปมที่เขาประดิษฐ์ขึ้นมา แน่นอนว่ามนต์เสน่ห์ของสีที่สลับเหลือมราวกับบางบทบางตอนในผลงานของ William Turner ศิลปินมนต์มายาให้ผู้ชมได้หลงให้หลับ ดังที่กล่าวมาข้างต้นถึงเรื่องดินแดนสนธยา (Twilight Zone) ซึ่งผลงานของพชรจะจ่ออยู่กับการไม่ปรากฏกายของนามเวลาที่ขัดเจน ดังจะเห็นในภาพชิ้น *Tale from Communist, Sound of Silence, Fake Tiger*

สภาวะอารมณ์ที่ถูกตรึงอยู่กับภูมิทัศน์จิตกรรมในผลงานชิ้นต่างๆ ได้ถูกสะกดไว้ด้วยโศกนาฏกรรมที่ถูกคำพราเจ้าด้วยกลไกของรัฐและรูปลักษณ์ทางอารมณ์ความคิดของผู้จะจะค่อยปรากฏเป็นภาพพ่อเนื่องเชื่อมร้อยอย่างไม่เมื่อจุดจบ

จากภายในภายนอกแห่งความเงียบสงบสู่จุบันนิรันดร์กาล

ระยะห่างของเวลาจากภูมิทัศน์จิตกรรมในผลงานชิ้นต่างๆ ได้ถูกสะกดไว้ด้วยโศกนาฏกรรมที่ถูกคำพราเจ้าด้วยกลไกของรัฐและรูปลักษณ์ทางภูมิทัศน์จิตกรรมชิ้นมาอีกด้านหนึ่ง “หมู่บ้านนิจนิรันดร์” ซึ่งหมู่บ้านนี้ไม่อยู่ในสารบบของรัฐ แต่เป็นหมู่บ้านที่นักปฏิบัติการศิลปะคนนี้ตั้งขึ้นมาจากภาพประกาย เขาฝ่าสังเกตมาตลอดห่วงเวลาระยะหนึ่ง แต่สิ่งที่เขาประทับใจนั้นคือภาพประกายของการรับรู้ แต่อย่างใดไม่ มันคือภาพชีวิตของผู้ใช้แรงงานในหมู่บ้านจัดสรรอันโน่อ่า อาณาบริเวณกว้างขวางที่มีสิ่งบรรณาการให้กับเจ้าของบ้านอย่างครบครันเช่น สนามกอล์ฟ สนามเทนนิส สรรว่ายน้ำ สโมสรสังสรรค์ แต่สิ่งเหล่านั้นมันคือสิ่งอำนวยความสะดวกที่รื่นรมย์สำหรับเจ้าของโฉนดและความตระการตาของคุณท่าน

ทว่าภัยได้ความรื่นรมย์ สะอาดสะอ้านของอาณาบริเวณหมู่บ้านจัดสรร (เป็นการเรียกหมู่บ้านเพียงแต่นามเท่านั้น แต่ภูมิศาสตร์ภาษาพสังคมวิทยา มาบุษยวิทยา เชิงหมู่บ้านนั้น เปรียบไม่ได้กับคำว่าหมู่บ้านในชนบทหรือต่างจังหวัด) ตอกย้ำกับนักกราฟฟ์ ถือไม้ม้าขาดและกรรไกรตัดหญ้าเป็นอาวุธ เพื่อทำความสะอาด ดูความเรียบร้อยของทันไม่เป็นหยา

สิ่งที่ พชร นำมาเป็นกระบวนการในการทำงานจากภาคชีวิตของนักกรับแรงงานความสะอาดนั้น คือวิถีชีวิตของชุมชนคนหมู่บ้าน ซึ่งเป็นหมู่บ้านในความหมายของผู้พัลต์ถินจากที่นาคาที่อยู่ อีกนัยหนึ่งนักกรับแรงงานความสะอาดเหล่านี้คือผู้ที่มาอาศัยอยู่ในพื้นที่ No Man's Land นั่นเอง แต่ทว่าวิถีการดำรงอยู่นั้นกลับมีความเป็นวิถีชุมชนคนหมู่บ้านยิ่งกว่าและสำคัญกว่าเจ้าของคุกหาสนในประดิษฐกรรมหมู่บ้านจัดสรรร้อยเท่าพันที เพราะเครือญาติแห่งหมู่บ้านนิจินรัตน์ได้สร้างความไฟแรงของตนเองก็ต่อเมื่อตัวบ้านล้าบหน้าจ่าวทัวเสาคุกหาสนอันเงางามที่ถูกจัดสรับปันส่วนไปแล้วนั่นเอง

รอยจินตนาการแห่งหมู่บ้านนิจินรัตน์เป็นการผสมผสานกันระหว่างอารมณ์ไทยจาก การผลัดที่นาคาที่อยู่กับความเป็นปัจจุบันในเดินแคนไรคน ซึ่งอยู่ริมตีนชายขอบของหมู่บ้านจัดสรบ พื้นที่เล็กๆ ที่แบ่งชอยแยกอยู่ร่วมกันอย่างนิจินรัตน์ มีริบบิปูริบิติ เมื่อฉันกับมือทำความสะอาด มีเวลาอยู่บ่นจักรกลของแรงงาน มีเด็นสนธยาให้ไฟแรงถึงคืนวันอันรื่นรมย์ แม้จะไม่ใช่ความเป็นจริงก็ตาม

พชร ได้กล่าวถึงหมู่บ้านนิจินรัตน์ตอนหนึ่งว่า “ที่พักของคนงานที่เรียกว่า “แคมป์” มีพื้นที่ขนาด 23 ตารางวา (พมขอเรียกว่าหมู่บ้าน 23 ตารางวา) เป็นที่พักอาศัยถาวร พื้นที่นี้ประกอบไปด้วยสماชิก 6 ครอบครัว หลายคนในที่นี้ใช้ชีวิตในที่พักอาศัยนี้อย่างยาวนานกว่า 20 ปี (ตั้งแต่หมู่บ้านจัดสรรเริ่มก่อตั้งไม่นาน) โดยส่วนใหญ่จะมาจากการแนะนำกันเป็นทอดๆ ในจังหวัดบ้านเกิด บางครั้งเป็นญาติหรือลูกรุ่นต่อๆ ไปของพวกรเขามอง พื้นที่แห่งนี้หลบซ่อนอยู่หลังกำแพง (Knock Board) ของสนามเทนนิสภายในหมู่บ้านจัดสรบที่เป็นส่วนหนึ่งของสโมสรหมู่บ้าน ที่ฝ่ายนิตบุคคลปิดตัวลงไปเมื่อหลายปีก่อน เนื่องจากปัญหาที่ลูกบ้านส่วนใหญ่ไม่ยอมจ่ายค่าส่วนกลางของหมู่บ้าน จึงส่งผลทำให้พวกรเข้าได้เพียงแค่แรงขันต่อต่อวัน และไม่มีสวัสดิการอะไรที่รองรับอย่างที่ควรจะเป็น นั่นคือจุดเริ่มต้นที่ผมได้ตัดสินใจเริ่มสร้างผลงานชุดนี้เมื่อเดือนมกราคม 2563” (อ่านรายละเอียดได้จาก หมู่บ้านนิจินรัตน์ : พชร ปิยะทรงสุทธิ์)

จากมกราคม 2562 ถึง มกราคม 2563 และจนถึงกลางปีนี้ เชื่อว่าชุมชนคนหมู่บ้านนิจินรัตน์คงได้รับผลกระทบจากโรคที่ทำปอดไม่มากก็น้อย แต่สิ่งที่เป็นนิจินรัตน์ความฝันและจินตนาการของความเป็นหมู่บ้านที่พัลต์ถินจากมา หลายคนในครอบครัวนั้นคงได้กลับไปเดินแคนที่เคยอยู่อู่ที่เคยนอน อีกหลายครอบครัวอาจต้องเผชิญชีวิตที่

ยากลำบากมากกว่าเดิม เพราะไม่ว่าตัวเองดำรงอยู่ในสถานะไหน ภาคสัตหิที่พชรได้สักไว้ลายเป็นตำนานยิ่งกว่าความฝันของคนในหมู่บ้านนิจินรัตน์ เสมือนหนึ่งคำประกาศของการแสวงหาและฝ่าosoสิ่งที่ศจรรย์จากฝากฟ้า เพียงแต่ครั้งที่พระเจ้าatabอดกลับส่งโรคท่าทำปอดเป็นสิ่งประทานแทนทรัพย์สิน ศุภคาร

ภาพชุด The Nights of Labor ที่สะท้อนให้เห็นความเชื่อ ความศรัทธาในพิธีกรรมจากบ้านเกิดแม่จากพัลต์ถินเด่นแก่แก่กันและแก่เจ้ารัตน์ แม้จะเป็นความฝันและหวังๆ แต่ก็คือเชือกที่ร้อยความผูกพันอย่างมั่นยืนสำหรับผู้พัลต์ถินๆ

จากภาพรัตติกาลของผู้ใช้แรงงานจะคาดถ่ายให้เห็นภูมิทัศน์มิติอื่นๆ นอกจากรากเหตุของหมู่บ้านนิจินรัตน์ เช่น สวนอนันต์กาล สรวงอโนดาต พญาคาดกำแพงนิรันดร์เดี่ยงจันทร์ โดยภูมิทัศน์จิตกรรมเหล่านี้เป็นการใช้พื้นที่ต่างๆ ในอาณาจักรหมู่บ้านจัดสรรมาเป็นองค์ประธานในการสะท้อนให้เห็นจินตนาการของผู้ใช้แรงงานอันเป็นจินตนาการบันแสงสนธยาผีตากผ้าอ้อม โดยมีเส้นเรื่องแสงพาดผ่านรากกับแสงของผีปอบผีไฟออกล่าเหยื่อ

เป็นความเย็นยะเยือกที่หลอนลงในขณะที่สีท้องฟ้ายังไม่สลายเด็ดจากรัศมีของแสงอาทิตย์ เป็นการพันตุกันระหว่างสภาวะครึ่งหลับครึ่งตื่นที่ซักเยื่อกันไปมาระหว่างความฝันกับความเป็นจริง สภาวะเช่นนี้ไม่ได้เกิดขึ้นแต่เฉพาะชุมชนคนหมู่บ้านนิจินรัตน์เท่านั้น แต่หากเกิดขึ้นและมีอำนาจครอบคลุมทั่วทั้งแผ่นดิน (ไทย) ในปัจจุบัน

ตอนม ชาภกติ
บุคโรคท่าทำปอดและการกักตัว
28 พฤษภาคม 2563

PACHARA PIYASONGSOOT
FROM THE ANATOMY OF SILENCE TO
THE ETERNITY VILLAGE

The Geopaintings and Unequal Society

While I was writing this article for Pachara Piyasongsoot's "Eternity Village" painting series, almost every human population in the world was affected by a pneumonic plague called Covid-19. Hundreds of thousands of lives were devoured by the pandemic which has had an enormous impact on the world since the end of last year. However, as it has spread into many territories across the globe, no country paid attention to the warning. Starting from Wuhan, mainland China, the plague has swept through very quickly like Armageddon. It has become more and more tragic since March this year and does not seem to be ending anytime soon. Meanwhile, the government's power has aggressively expanded and could contribute to provoking excessive public anxiety and fear.

The socio-economic conditions and the way people live have been ruined, with helter-skelter everywhere like a lightning strike to the head. So far, there has been no sign that this pneumonic plague will be disappeared soon. On top of that, economic paralysis and social collapse added a disproportionate burden on working classes. They are suffocating.

It will not be easy for vibrant scenes of lives and good old days to return. Whenever a mega-scale disaster hits the world, a group that suffered the most is people at the grass-roots level. They have neither rights nor security in this fast-food consumerist society, where one needs wealth as an accessory for a stable life. For ordinary people, they have nothing else to depend on except the physical labor they offer in exchange for money to live from day to day.

They are holding a bleak burden in the time when sharing equals donating. Humans became merely excess laborers of the cruel systems maintained by state mechanisms and consumerist capital that labeled them as an untouchable class without negotiation. Thus, leaving the hometown to seek wealth by selling labor in exchange for cheap wages is their only choice. Their existence is ignored, like those without shadows, the non-living.

Time and space are twilight zones where days or even hours cannot be counted and there is no place to occupy. The bodies of hundreds of thousands are like objects without gravity floating in the middle between the time of the golden hour before sunset and the earth covered with sharp spikes. It is difficult to walk because the ground is owned. Date and time are inaccurate because laborers are sucked into the black hole of consumerist capital. Only the tragedy left and it came from the edge of horizon and rice field far away, whose owner is not known!!!

The pneumonic plague beast has mated with the state power and mechanisms, then gave birth to the State Politics Covid19, which is much more terrifying than the disease itself. Citizens have been quarantined and trapped in poverty, enslaved without lands, got in debt, caught in economic twists, and needless to say, experienced politico-cultural inequality since they were born. The attack of pneumonic plague in 2020 reinforces clarity of time and space in the 'twilight zone' and 'no man's land'. Such clarity will slowly reveal itself when citizens are tranquilized by a political plague, Covid19, which is full of hallucinations and fears. Physical and mental quarantine is a biological and physical punishment making people feel exhausted, which is more terrifying than the pandemic.

Feelings and emotions evoked by the twilight zone and no man's land are not something newly formed. A state of not being affected by the passage of time and having no boundaries has overwhelmed us since the formation of the modern state, characterized by state centralization and the state power and mechanisms have occupied peoples' sovereignty biologically and physically. The higher degree of modernity means the less supreme legitimate authority one individual has over his body and spirit. Now, citizens of the state are controlled by barcodes and digital codes. Otherwise, their identity and existence in the state will disappear without a trace.

Pachara Piyasongsoot's landscape paintings liberate and present the tragedy of people in the twilight zone and no man's land explicitly as seen from his process of work as an art practitioner who wanted to learn the history and context surrounding the scenes. He aimed to create landscape paintings that reflect the socio-political background as an element of the works. This can be seen through the process he has gone through to create landscape painting series "Anatomy of Silence (2018)" This art practitioner has traced the story back to Na Bua Village in Khok Hin Hae sub-district, Renu Nakhon District, Nakhon Phanom province. He interviewed communist fighters who fought during the Cold War when the Thai government suppressed communists. Na Bua Village was in a red zone during the 1950s. More importantly, at the forest in Na Bua village, First Gunfire Day which is the first clash between government and CPT forces occurred on 7 August 1965.

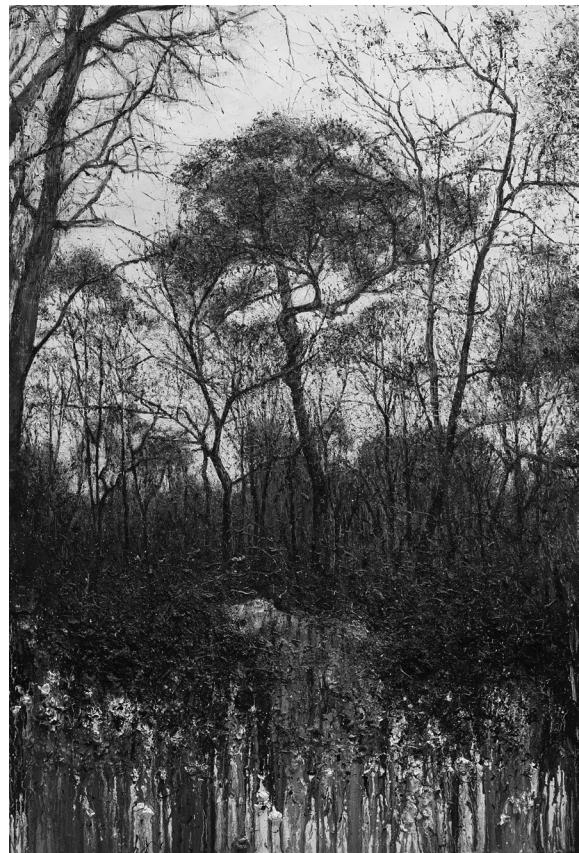
Through Pachara's interpretation, stories told by Na Bua fighters and scenes of the historical area that was once the battlefield have been translated into five paintings. They are political landscape paintings based on the oral history interviews of former fighters who lived to tell their stories.

Thus, Pachara Piyasongsoot's landscape paintings are not colorful landscape paintings suitable for room decoration. They are political landscape paintings that are full of life, flesh, blood, and soul of ordinary people oppressed by unfair mechanisms of state power. The painting series *Anatomy of Silence* is therefore an important milestone in Thai contemporary landscape paintings. It is full of traces of commoners' lives and strong power mechanisms of the state. Although commoners have no idea what will happen tomorrow, their rebellious hearts cannot stand the injustice.

Linking historical contexts of the voiceless and presenting it as contemporary art is extremely difficult. Not many art practitioners are brave and confident enough to raise small issues, which could shatter the state and indeed are what the state has made an effort to hide, to establish a new set of memories in the history. Pachara has ingeniously presented a new definition to the contemporary art world through the socio-political landscape paintings. This was achieved by encouraging viewers to connect dots like jigsaw pieces, carefully picking the position of an object to create a puzzle, linking those stories, and urging people to read codes and signs in the lustrous facade.

Pachara has built trust and confidence just enough to keep the viewer's eyes on conflicts he has invented. The iridescent colors are similar to some chapters of works by William Turner, an artist who fascinated the audience. As I mentioned the twilight zone above, Pachara's artworks usually present an absence of time, as seen in the painting, namely, *Tale from Communist, Sound of Silence, Fake Tiger*.

The emotions tied to landscape paintings are suppressed by the tragedy the state mechanisms have tried to keep secret. The viewers' emotions and thoughts will gradually appear as endlessly continuous shots.

Fake Tiger, 2018

Oil on canvas, 120 x 80 cm

From Anatomy of Silence to Eternal Present

From Renu Nakhon to the city, Pachara created another series of landscape paintings under the name “Eternity Village”. Non-existent in the government system, this village was invented by this art practitioner based on the scenes he had observed. However, what struck him the most is not the landscape, it was the lives of workers in a housing development. This spacious land equipped with everything villa owners needs, a golf course, tennis court, swimming pool, and a clubhouse. These facilities aimed to pamper the deed holder and to add more grandeur to the housing development.

The nice, green, and clean village (although in geographical, sociological, and anthropological aspects, it is very different from those villages in rural areas or the provinces) depends on fighters whose weapons are brooms and grass shears.

In his work process, Pachara learned about the lives of people who have left their villages to work for this village. Another interpretation, the cleaning warriors are residents in the no-man's land. They have lived in and been crucial to this village a million times more than the villa owners. People of Eternity Village can have their dreams only when the sun goes down behind the roofs of shiny villas.

Eternity Village is a combination of yearning for a home that one cannot return to and the present time in the no man's land which located at the margin of this housing development. The small area was divided into smaller rooms to house residents who will eternally live together. They act as magic hands, work as scheduled, and wait for the twilight zone when they can dream of happy days and nights, even if it is not real.

Pachara said that Eternity Village is “The housing of these workers called “camp”. It is 23 Tarang Wa, or 92 square-meter (I call it “23 Tarang Wa village”) permanent residence accommodating people from six families. Many of them have lived there for over 20 years (shortly after the construction of this housing development). Most of them came here because people living in their hometown have recommended them to work here. Some are relatives or children of the first generations. This place is hidden behind the knock board of a tennis court, a part of the clubhouse closed down several years ago as most villa owners did not pay the common area fees. Consequently, these workers get only a minimum wage per day without the benefits they deserve. This is why I started the series in January 2019” (Read more in Eternity Village: Pachara Piyasongsoot).

From January 2019 to January 2020 and until the middle of this year, I believe that the community of Eternity Village would be more or less affected by the pneumonic plague. Eternally, their wish to return to those villages in their dream and imagination remains. Many families might have reunited in their real homes while others might encounter difficulties in life, regardless of their status. The static scenes by Pachara became much more than the dream of Eternity Village residents, more like a legend. As if to tell the world that they have been searching and waiting for a miracle to happen but unfortunately, the blind god sent them a pneumonic plague instead of wealth.

The painting series *The Nights of Labor* reflects the belief and faith in rituals performed at home. Although workers have left their homes, they still believe in Phaya Thaen, the god of rain, and Mother Earth. It seems superstitious but these rituals give migrants a close tie with their roots.

Night images of workers reveal landscapes other than Eternity Village, for example, Anatakan Park, Anodat Pond, and Naga on Eternity Wall under the moonlight. These landscape paintings use different areas in housing development as the subject to portray the workers’ imaginations. The bright stripes in the twilight sky are similar to the lights of Phi Pob and Phi Phong when those ghosts are out to hunt.

There is a feeling of shivering coldness when the sky color still has little daylight, the trippy state between wakefulness and sleep, the dream, and reality play a tug of war. This condition doesn’t occur only in the community of residents in Eternity Village but across Thailand today.

Thanom Chapakdee

The era of pneumonic plague and quarantine

28 May 2020

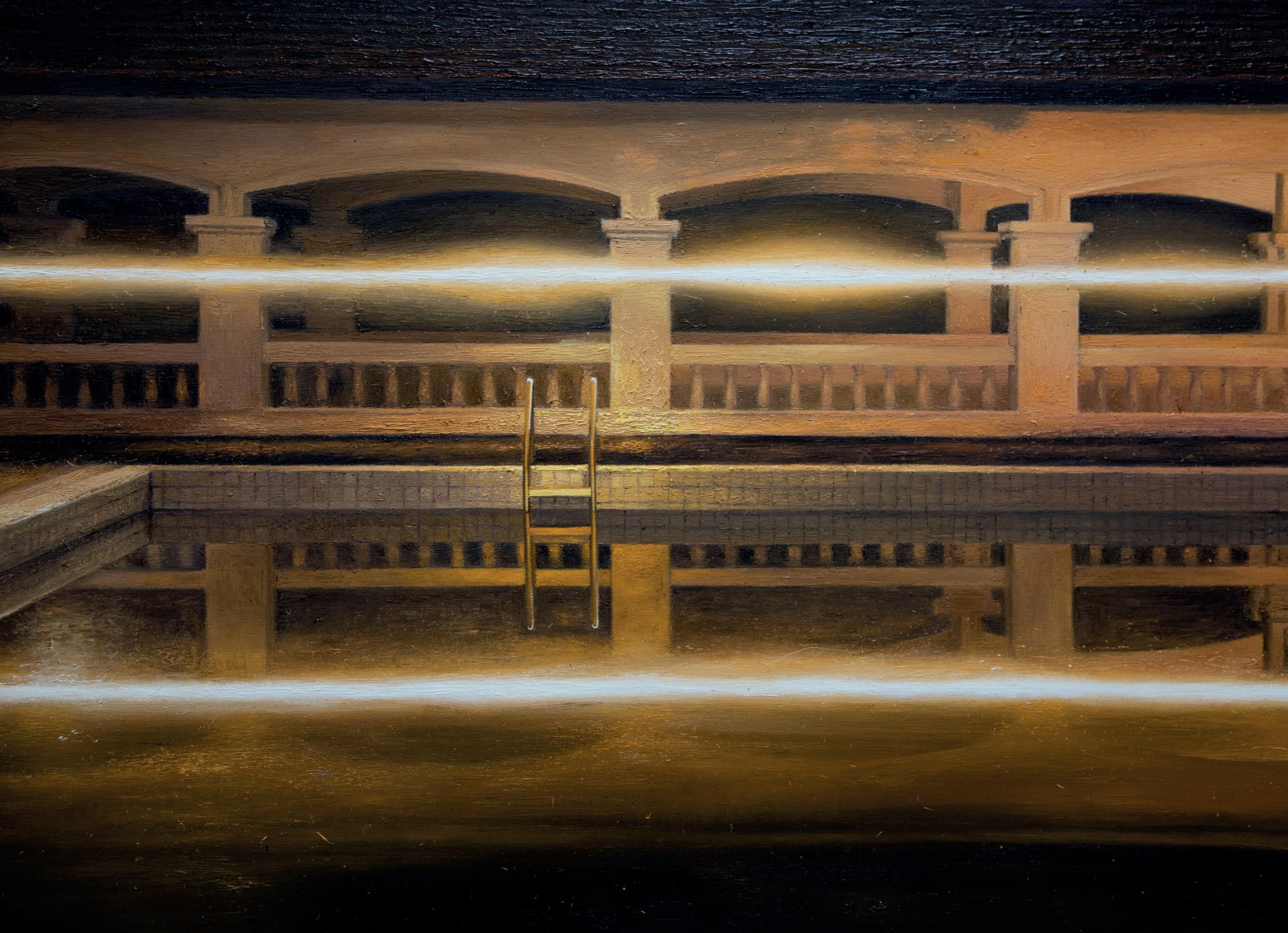
Eternal Wall, 2019

Oil on canvas, 160 x 240 cm

Chamber of Reflection, 2019
Oil on canvas, 100 x 180 cm

Lighthouse, 2020
Oil on canvas, 80 x 120 cm

Eternal Garden, 2019
Oil on canvas, 100 x 150 cm

The Nights of Labor No. 4, 2019
Oil on canvas, 90 x 135 cm

The Nights of Labor No. 1, 2019
Oil on canvas, 200 x 145 cm

The Nights of Labor No. 2, 2019
Oil on canvas, 200 x 145 cm

The Nights of Labor No. 3, 2019
Oil on canvas, 200 x 145 cm

Harvest Moon, 2020
Oil on canvas, 80 x 120 cm

Sunset, 2019
Oil on canvas, 90 x 160 cm

Great Naga, 2019
Oil on canvas, 90 x 160 cm

The Cross, 2019
Oil on canvas, 160 x 90 cm

Sleep, 2019
Oil on canvas, 120 x 180 cm

หมู่บ้านนิจนรันดร์

ท่านกล่าวแสงแเดดบามบ่ายอันร้อนระอุ ระหว่างจ้องมองคนงานในหมู่บ้านจัดสรกลุ่มนึงกำลังขบกเขมัน กวาดถนนให้สะอาด ผมกำลังเข้มงุายุ่นี่กับการทำงานของพวกราโดยการบันทึกภาพและพูดคุยสอบถาม บ้างเป็นระยะ ผมนั่งลงอยู่ริมฟุตบาทและก้มลงมองมือของตัวเองที่มันกำลังแพดเพาใหม้ เพราะเป็นส่วนเดียวที่มันหลุดออกจากเสื้อคลุมตัวใหญ่ที่ผมกำลังสวมใส่อยู่ ผมใช้เวลาไปกับการบันทึกภาพสักระยะแล้ว และตอนนี้แสงแเดดบามนี้กำลังเป็นศัตรุกับผม ผมจ้องมองไปที่พวกราอีกรั้ง ในหน้าที่ถูกแพาใหม้ มือที่คล้ำของจากการถูกแสงแเดดมาเป็นเวลานาน แสงแเดดเป็นหลักฐานทางความทรงจำนิดหนึ่ง พลันให้จินตนาการว่าชีวิตและการทำงานของพวกราต้องผ่านอะไรมาบ้าง

ผมเดินบันลับไปกับแรงงานกลุ่มนี้ด้วยความบังเอิญ พวกราคือกลุ่มคนที่ค่อยกวาดถนนในหมู่บ้านให้สะอาด ภาพลักษณ์ของหมวดานไปใหญ่ที่ปักคุณในหน้า สามเสือเช็ตโอลิเวอร์ไซส์ที่มีมองไม่อกราสีเดิมเป็นสีอะไร ภาพเง่งผ้าสีดำและรองเท้าแตะ พร้อมกับไม่กวาดทางมะพร้าวอันใหญ่ที่น่าจะสูงเกือบท่ากับตัวของพวกรา เม้นทำให้ผมสนใจ เพราะมันค่อนข้างดูผิดแพกไปจากสถานที่นั้นๆ หรือผมอาจจะคิดไปเองก็ได้ แต่สิ่งเหล่านั้นกลับดูปกติไปเลย เมื่อผมได้รับรู้ว่าพวกราอาศัยอยู่ที่ไหน

ที่พักของคนงานที่เรียกว่า “แคมป์” มีพื้นที่ขนาด 23 ตารางวา (ผมขอเรียกว่าหมู่บ้าน 23 ตารางวา) เป็นที่พักอาศัยสาธาร พื้นที่นี้จะประกอบไปด้วยสามชิก 6 ครอบครัว หลายคนในที่นี้ใช้ชีวิตเป็นที่พักอาศัยอย่างยาวนานมากกว่า 20 ปี (ตั้งแต่หมู่บ้านจัดสรเริ่มก่อตั้งมา) โดยส่วนใหญ่จะมาจากการแนะนำกันเป็นที่ๆ ในจังหวัดบ้านเกิด บางครั้งเป็นญาติหรือลูกรุ่นต่อๆ ไปของพวกราเอง พื้นที่แห่งนี้หลบซ่อนอยู่หลังกำแพง (Knock Board) ของถนนเทนนิสภายนอกหมู่บ้านจัดสร ที่เป็นส่วนหนึ่งของสโมสรหมู่บ้าน ที่ฝ่ายนิตบุคคลปิดตัวลงไปเมื่อหลายปีก่อน เนื่องจากปัญหาที่ลูกบ้านส่วนใหญ่ไม่ยอมจ่ายค่าส่วนกลางของหมู่บ้าน จึงส่งผลทำให้พวกราได้เพียงแค่ค่าแรงขั้นต่ำต่อวัน และไม่มีสวัสดิการอะไรไว้รองรับอย่างที่ควรจะเป็น มันคือจุดเริ่มต้นที่ผมได้ตัดสินใจเริ่มสร้างผลงานชุดนี้เมื่อ เดือนมกราคม 2562

ผลงานในชุด Eternity Village เป็นการต่อยอดค้นหาความเป็นไปได้ใหม่ๆ ผ่านภาพตัวแทนของชั้นชั้นแรงงาน การค้นหาภาพตัวแทนทางความจริง สิ่งที่มีอยู่และมองไม่เห็น สิ่งที่ถูกบดบังและสิ่งที่ถูกจ้องมอง เป็นใจความสำคัญที่ถูกแทนค่าด้วยมุมมองทางจิตกรรม รวมไปถึงบริบทเวลาในงานจิตกรรมและบริบทของเวลาที่เป็นจริง งานจิตกรรมจึงเป็น “วัตถุแห่งการจ้องมอง” เพื่อค้นหาสิ่งที่ถูกบดบังอยู่และสร้างความหมายใหม่ให้กับภาพตัวแทนทางความจริงที่เผยแพร่ในภาพ การที่งานจิตกรรม

ของผมมีจุดเริ่มต้นมาจากสถานที่จริง ผ่านการบันทึกโดยวิธีการถ่ายภาพ และสุดท้ายแทนค่าด้วยความเป็นงานจิตกรรม ทำให้หน้าที่ของ ตัวภาพ (Image) มีเรื่องเล่าเดิมของมันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การคัดเลือกภาพตัวแทนทางความจริงมันจึงเป็นสิ่งสำคัญมาก เพราะผมต้องพินิจพิจารณาถึง “สิ่งที่มีอยู่ในหนึ่ง” ภายใต้ลักษณะตั้งเดิมของสิ่งนั้น

ผมแบ่งภาพของงานจิตกรรมชุดนี้เอาไว้เป็น 3 ส่วนด้วยกันคือ 1. ภาพสถานที่ต่างๆ ในหมู่บ้านจัดสร 2. ภาพสถานที่บ้านเกิดของคนงานในจังหวัดสินธุ 3. ภาพตัวแทนกลุ่มคนงาน ทั้ง 3 ส่วนนี้เป็นภาพตัวแทนทางความจริงที่ผมตั้งใจให้มันเป็นคุณนาณแต่ส่วนร้อยเรียงเข้าด้วยกัน เป็นการอุปมาภาพรวมของชุดผลงานที่ชื่อ Eternity Village ซึ่งเป็นสิ่งปลูกสร้างทางงานจิตกรรมที่ขันนำไปกับภาพความเป็นจริงของที่อยู่อาศัย หมู่บ้าน 23 ตารางวา หมู่บ้านจัดสร สถานที่บ้านเกิด และกลุ่มคนงานผมใช้ภาพเหล่านี้เป็นเครื่องมือเพื่อสำรวจและพิจารณาโครงสร้าง ระหว่างภาพความเป็นจริงกับผลงานจิตกรรม ทั้งนี้เมื่อผมใช้ภาพถ่ายมาเป็นพื้นฐานตั้งต้นในการสร้างผลงาน เทคนิคการวาดภาพที่ผสน กับแนวความคิดจึงเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะแบ่งแยกงานระหว่างภาพวาดที่คัดลอกรูปถ่ายกับภาพวาดที่หยิบยกภาพ (Image) จากรูปถ่าย

พระอาทิตย์ทางทิศตะวันตกช่วยตอบอย่างเวลาที่สั้นสุดของวันนี้ มันคือเวลาเลิกงานของพวกรา ผมกำลังเข้าไปสำรวจในส่วนหมู่บ้าน 23 ตารางวา ผมเดินผ่านถนนบ้าส ลัดเลาะไปจนถึงสนามเทนนิสที่มีสีเขียวคล้ายกับทุ่งนา มองเห็นทางเข้าที่หลบซ่อนทุกอย่างจากโลกภายนอก เป็นครั้งแรกที่ผมเห็นทางเข้าที่เล็กและแคบขนาดนี้ ทางเข้าที่มีผนังสีเขียวเดียวบ้านกำแพงสนามเทนนิส มันเป็นสีเขียวที่ชั่ว ráยที่สุด เท่าที่ผมเคยเห็น คนงานท่านหนึ่งอนุญาตให้ผมเข้าไปเยี่ยมชมห้องพักของเข้า สิ่งอำนวยความสะดวกที่บ้านหลังหนึ่งจะมีได้รวมอยู่ในห้องเดียว ผมพูดคุยกับคนถึงเรื่องสมาชิกและความเป็นอยู่ ก็มีเรื่องเล่าเกี่ยวกับคนงานอาชุสที่เพิ่งเสียชีวิตในห้องถัดไป ลมหายใจสุดท้ายของชีวิตหมดไปในที่แห่งนี้ ผมเคยได้ยินเรื่องเกี่ยวกับคนที่ทำงานจนตายอยู่บ่อยครั้ง และครั้งนี้ก็อีกเช่นกัน เรากำลังต่อสู้กับสิ่งความที่มองไม่เห็นด้วยความอยากรู้อยากเห็นของผมเริ่มหมดลง ไม่ใช่เพราความกลัวแต่กลับเป็นความโศกเศร้าที่แทรกซึมเข้ามาแทน ผมคุยอยู่สักพักก็ร่ำลาไปพร้อมกับแสงเดด ผมกลับออกมานายรูปที่สนามเทนนิส ยืนดูมันเฉยๆ อุฐุ่นๆ จันแสงสว่างล้าบ้าไป

ความมีดีคือๆ คือคลานจนเริ่มที่จะมองไม่เห็นแล้ว แสงเดดกำลังจากไปพร้อมทั้งร่องรอยบันทึกไว้บนผิวนั้น สีผิวนั้นเป็นเครื่องหมายที่ตอกย้ำอย่างเด่นชัด แต่ผมกลับนึกขوبคุณความมีดีที่ทำให้มองไม่เห็นความแตกต่าง เวลาของความจริงกำลังเปลี่ยนไป แต่เวลาของพวกรา กำลังวนเวียนอยู่ที่เดิม ผมฝันถึงสิ่งที่อยู่สูงกว่ากำแพงแห่งนี้ เรายุ่งได้ท้องฟ้าเดียกัน แต่เราโคนแบบแยกด้วยกันของเวลาที่ไม่เท่ากัน เวลาสองชั่วโมงที่หมดไปกับการนั่งวันกาแฟที่หลุดมาจากการแม็กกาซีน เวลาสองชั่วโมงที่แลกไปกับค่าเดินทางราคาถูก เวลา Yam เย็นที่หมดไปกับการอาบแดดริมระดับฟ้า เวลา Yam เป่ายที่ใบหน้าถูกเผาไหม้จากแสงแดดกลางทุ่นนา เวลาที่เสียไปครึ่งวันเพียงเพื่อรับพาราเซตามอล เวลาหลายนาทีที่นับแคลอรี่บนผลักข้างกล่อง เวลาครึ่งนาทีที่แลกับหยาดเหงื่อพร้อมคำสรรเสริญว่าบริสุทธิ์พอเพียงเวลาอันเป็นนิันดร์ที่หายดิ่งลงให้รวมครานน้ำตา ทุกอย่างมันไม่ใช่เรื่องบังเอิญ ทุกอย่างมันไม่ใช่เรื่องการไม่ต่อสู้กับความพยายาม ทุกอย่างมันไม่ใช่สิ่งที่จะเข้าใจผ่านการจ้องมอง เวลาและลมหายใจของเราถูกซ่างซิงไปกับแสงสว่าง แสงที่มันเหมือนกับเชื้อร้าในอากาศ มันดีบโตแทรกซึมและเกา กินความฝันแม้ในยามที่เราตื่น ผมเข้ามาค้นหาด้วยความอยากรู้อยากรู้เห็น แต่กลับออกไป มันเหลือเพียงความโครงแคนให้รู้สึก

พชร ปิยะทรงสุธี 2563

Eternity Village

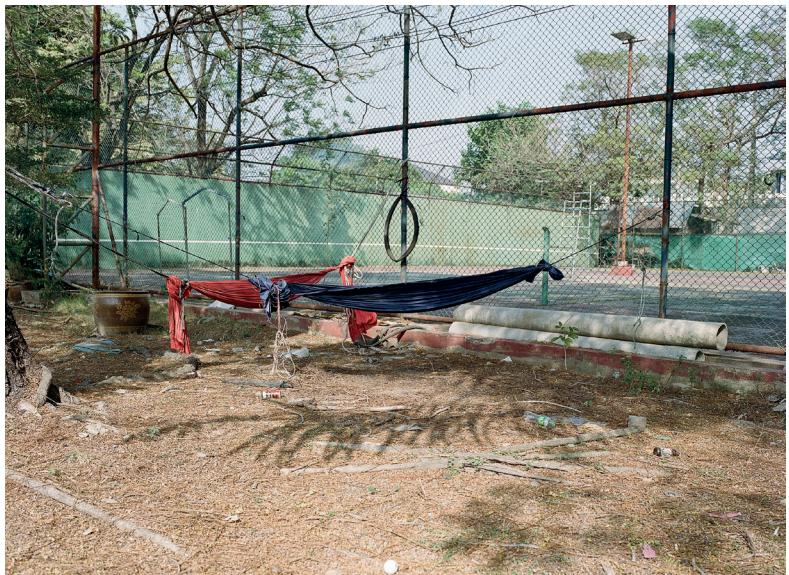
Amidst the sweltering afternoon heat, while watching workers who were enthusiastically sweeping the road in a housing estate, I took photos of them and talked to them periodically. I sat on the footpath and looked at my hands getting burned as they were left uncovered by my big jacket. I took photos for a while. The sun challenged me. I looked at those workers again. Their faces and hands got burned and darkened by long exposure to sunlight. Sunlight is the evidence, which promptly urged me to imagine what they have gone through personally and professionally.

I met this group of workers by chance. Their job is to clean roads within the housing estate. Their faces are covered by big woven straw hats. Their oversized shirts have faded considerably, I cannot imagine their original colors. They wear black pants and sandals with big coconut broomsticks almost as tall as them in their hands. Their appearance caught my attention. They do not seem to belong here. However, I was more surprised when I learned about where they live.

The housing of these workers called “camp”. It is 23 Tarang Wa, or 92 square-meter (I call it “23 Tarang Wa village”) permanent residence accommodating people from six families. Many of them have lived there for over 20 years (shortly after the construction of this housing development). Most of them came here because people living in their hometown have recommended them to work here. Some are relatives or children of the first generations. This place is hidden behind the knock board of a tennis court, a part of the clubhouse closed down several years ago as most villa owners did not pay the common area fees. Consequently, these workers get only a minimum wage per day without the benefits they deserve. This is why I started the series in January 2019

The series entitled “Eternity Village” was an extension of the search for a new possibility of working-class representation, the representation of reality, the visible and invisible, and objects being covered up and gazed upon. The concept is represented by a perspective of the painting and the context of the time in and outside painting. Thus, a painting is an “object of the gaze”. Viewers unveil the cover-up and give a new meaning to the representation of reality revealed in the painting. My paintings start from actual places. I captured them through photography and tuned them into paintings. The image inevitably hints at its origin. The images representing the reality are selected carefully as I am aware of “the invisible” in them.

I have divided the paintings into three groups, 1. Places within the housing estate, 2. The workers’ hometown in Kalasin, and 3. The workers. These three groups are the representation of reality. I wanted them to be parallel to each other but can be weaved into one story. This is an analogy of the artwork series “Eternity Village”. The imagined community exists parallel to 23 Tarang Wa village, the housing estate, workers’ hometowns, and a group of workers. I used these images as a tool to explore and contemplate between reality and paintings. As I used photographs, the drawing techniques and the concept are therefore very important to differentiate between a painting imitating a photograph and a painting appropriating a photograph.

The sun in the west reassured the end of the day. They got off work. I followed them to explore the 23 Tarang Wa village. I walked past the basketball court straight to a tennis court which was green like a rice field. I saw an entrance that seems like it was hiding from the world. It was the first time I saw such a small and narrow entrance. The wall was green like the tennis court. It was the evilest green I have ever seen. One worker allowed me to visit his room, which included all amenities one house should have. I asked him about other members and their living conditions. I listened to the story of a senior worker who had recently died in the next room. At this place, he took his last breath. I have often heard stories about workers who have to work themselves to death and this is one of them. We are fighting in a war where enemies are invisible. My curiosity began to run out, not because of fear but sadness infiltrating my thoughts. After talking to him for a while, I said goodbye to him when the sun was going down. I went back to the tennis court and stared at it for a long time until the dark came.

The darkness gradually appeared and everything was almost invisible. The sunlight disappeared after leaving a trace on the skin. The skin color was a strong sign. However, I felt grateful for the darkness as it allows me to see no difference. The time of reality is changing, but our time is repeated at the same place. I have dreamed of something higher than this wall. We are under the same sky but are divided by the rule of unequal time, two hours sitting in a coffee shop like one in a magazine, two-hour trip exchange for a cheap fare, sunbathing by a rooftop pool in the evening time, getting the face burned by afternoon sunlight in a paddy field, waiting for Paracetamol tablets for half of the day, counting calories as seen on a package for several minutes, half a minute in exchange for a sweat drop and being praised about how you are so self-sufficient, and the infinite time to have sweat and tears running down. Not everything is a coincidence. Not everything is because they do not fight poverty and not everything can be understood by mere gazing. Our time and breath are stolen in the light. The light that is like mold in the air. It grows, permeates, and devours our dreams even when we are awake. I came in with curiosity but I left with anger.

Pachara Piyasongsoot, 2020

Photo by Tanakit Kitsanayunyong

Pachara Piyasongsoot

Born : 18 November 1985

Education :

2008 • B.F.A. (Graphic Arts), The Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts, Silpakorn University

Solo Exhibition :

2020 • Exhibition “Eternity Village” at ARTIST+RUN, Bangkok, Thailand
2018 • Exhibition “Anatomy of Silence” at ARTIST+RUN, Bangkok, Thailand
2012 • Exhibition “Author from the past” at DOB Hualamphong Gallery, Bangkok, Thailand

Group Exhibition :

2018 • Invited Artist : Angkrit Gallery at Speedy Grandma, Bangkok, Thailand
• “The Blind Dates” exhibition at Ferme de Quincé, Rennes, France
• “Affordable Art Fair In A Row #1” at NOIR ROW ART SPACE, Udon Thani, Thailand
2014 • Exhibition “Messages” at KOI ART GALLERY, Bangkok, Thailand
2013 • Exhibition “Metropolitan”, Bangkok, Thailand
• Exhibition “Little Big Prints”, Bangkok, Thailand
• Exhibition “After the missing dialogue” at BACC, Bangkok, Thailand
2009 • The 2nd Bangkok Triennale International Print and drawing Exhibition, Bangkok, Thailand
2007 • Exhibition Guanlan International Print Biennial 2007, China
• Exhibition 14th International Print Biennial Varna, Bulgaria
• Thai-Japanese Graphic Arts Exhibition “Cross Border”, Bangkok, Thailand
• the 24th Exhibition of Contemporary Arts by Young Artist
• 19th Toshiba “Bring Good Things to Life” Art Competition, Bangkok, Thailand
2006 • Group Exhibition "Computer Arts" By The Faculty of Painting Sculpture and Graphic Arts, Silpakorn University at VER Gallery, Bangkok, Thailand

Awards :

2008 • Spacial Award of the 20th Toshiba “Bring Good Things to Life” Art Competition, Bangkok, Thailand
• Honorable Mention Award Epson Color Imaging Contest 2008 (Graphic).
2007 • Grand Prize Winner Young Thai Artist Award (Two Dimension Art) organized by SCG Foundation

ขอขอบคุณ คุณปริญा กลับบุตร (พี่ตึก) และคุณบรรหาร ไชยขันธ์ (พี่หมู) ตลอดทั้งแม่บ้านและคนงานในหมู่บ้านที่ให้การช่วยเหลือผู้คนทำให้เกิดเป็นนิทรรศการนี้ ขอบคุณสำหรับการตอนรับเป็นอย่างดีของครอบครัวกลับบุตร ครอบครัวศรีโยธี และครอบครัวท่านา ที่จังหวัดกาฬสินธุ์ ความรู้และประสบการณ์ครั้งนี้เป็นประโยชน์ ในชีวิตผมมากครับ

ขอบคุณพี่อังกฤษ อัจฉริยโสภณ ที่ดึงเผยแพร่มา ให้โอกาสและให้การสนับสนุน ขอบคุณพี่ยุพา คอร์ฟ คุณธนพงษ์ จิราพานิชกุล และคุณกิตติโชค หริตรร สำหรับ กำลังใจและให้การสนับสนุนเสมอมา ขอบคุณคอลเลคเตอร์หลายๆ ท่านที่ไม่ได้ กล่าวถึงใน ณ ที่นี่ ขอบคุณอาจารย์ณอน ชาภักดี สำหรับบทความและตัวอย่าง ของผู้เป็นครูที่ดี ขอบคุณต้า บุษกร เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา ที่อยู่เคียงข้างเป็นกำลัง ใจและที่ปรึกษาเสมอมา

ETERNITY VILLAGE by PACHARA PIYASONGSOOT

July 11 - August 9, 2020
at ARTIST+RUN

Photo by
Pachara Piyasongsoot

Graphic Designer
Pachara Piyasongsoot

Translation and Proofreading
Nuttamon Pramsumran

Printed at
PARBPIM CO.,LTD.

Special Thanks to

2198/10-11 soi taweewattana (narathiwat 22)
chong nonsi, yan nawa, bangkok
artistrun2016@gmail.com
099 454 5955